

2 Μαρτίου 2021

Προσευχόμενοι στη σιωπή (Μπρεκ Ιωάννης)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

[...] Στις αρχές της δεκαετίας του '70, μία κοινότητα Γαλλίδων Ρωμαιοκαθολικών μοναχών προσκάλεσε την οικογένειά μας να ζήσει ανάμεσά τους. Ήταν η περίοδος που προσερχόμασταν στην Ορθόδοξη Εκκλησία. Οι μοναχές είχαν βαθιά διαποτιστεί από την Ορθόδοξη λειτουργική και ασκητική παράδοση σε σημείο που πολλές απ' αυτές ανυπομονούσαν να γίνουν και εκείνες Ορθόδοξες. Η πιο όμορφη ανάμνηση από τα τρία χρόνια που περάσαμε ανάμεσά τους είναι η βραδυνή Ακολουθία του Εσπερινού. Μισή ώρα πριν από την έναρξη της Ακολουθίας, οι αδελφές και οι φιλοξενούμενοί τους άρχιζαν να μπαίνουν στο παρεκκλήσι. Προσκυνούσαν τις εικόνες, γονάτιζαν στο χαλάκι και, ακουμπώντας πίσω στις φτέρνες, προσεύχονταν μέσα στη βραδυνή ησυχία. Μετά την ακολουθία, όσοι μπορούσαν παρέμεναν. Γονάτιζαν και πάλι στο σχοινένιο τραχύ χαλί, βολεύονταν ακουμπώντας στις φτέρνες, έκλιναν το κεφάλι και προσεύχονταν. Η σιωπή μέσα στον χώρο ήταν «χειροπιαστή».

Έχω συχνά διερωτηθεί πως γίνεται και η σιωπή είναι πολύ βαθύτερη όταν τη μοιραζόμαστε με άλλους; Γιατί η προσευχή μας είναι τόσο πιο πολύ

συγκεντρωμένη, τόσο εντονότερη και όμως εντελώς απλή, όταν την αναπέμπουμε από κοινού με άλλους μέσα σε πνεύμα σιωπηλής λατρείας, μπροστά στον Θεό της χωρίς σύνορα αγάπης και του άπειρου ελέους; Πως συμβαίνει και μέσα στη σιωπή η προσευχή μας αγκαλιάζει τον άλλον με τρόπο μοναδικό, έτσι ώστε, μέσα σε μία απερίγραπτη αρμονία, να δεόμαστε ο ένας για τον άλλον, να ευχαριστούμε ο ένας για τον άλλον και να προσφέρουμε ο ένας τον άλλον στον Θεό, του Οποίου την παρουσία και την αγάπη τη νιώθουμε σχεδόν σωματικά• την αγάπη Εκείνου που είναι ο Εμμανουήλ, δηλαδή «ο Θεός μεθ' ημών;

\\”

Η εμπειρία αυτή είναι ένα ευλογημένο δώρο, που πραγματώνει η παρουσία του Πνεύματος, ενώνοντάς μας ενώπιον του Θεού με πνεύμα ευγνωμοσύνης, ικεσίας, αγάπης. Αυτές οι καλόγριες, και η ομάδα των καλογήρων που προστέθηκαν κατόπιν, ευλόγησαν τόσο τη ζωή μας! Ωστόσο, όταν αναπολώ την εποχή εκείνη συνειδητοποιώ ότι δεν μιλούσαμε σχεδόν καθόλου ο ένας στον άλλον. Περνούσαμε δίπλα από τον άλλο σ' εκείνη την έρημη περιοχή όπου έμενε η κοινότητα, κάναμε ένα νεύμα η χαμογελούσαμε, αλλά τηρούσαμε σιωπή, εκτός εάν υπήρχε κάποιος ιδιαίτερος λόγος για να μιλήσουμε. Στη σιωπή του μονοπατιού η της τράπεζας η του παρεκκλησίου, ακούγαμε την ίδια τη φωνή του Θεού μέσα απ' τη σιωπή του διπλανού μας. Μέσα στη σιωπή αυτή, ανταλλάσσαμε την άρρητη διαβεβαίωση ότι καθένας προσεύχεται για τον άλλον. Και στην ίδια αυτή σιωπή, κατέληξα στο συμπέρασμα ότι η αγιότητα υπάρχει παντού, ότι το «οικουμενικό πρόβλημα» μπορεί να λυθεί εντελώς εκεί όπου οι άνθρωποι, που αγαπούν τον Χριστό και Του προσφέρουν την αδιάλειπτη αφοσίωσή τους, συγκεντρώνονται εν ησυχία, για να Τον λατρεύουν και να ακούσουν μαζί τη φωνή Του. [...]

Πηγή: agiazoni.gr